

Sevgili Nuriye'nin izlenimi ile

Ocak projemize, Ege projemize dönüyoruz...

Çabalar, emekler, hepsi güzel bir gün için,
o günün sonunda güzel heyecanlar, ve gerçeğe ulaşması
için elinden geleni yapma sözü...

Her ne kadar Nuriye ortaya konan enerjinin dönüştürme

sonucunu görmese bile, çocukların aşamayacağı çıkmazlar da başka bir gerçek...

En eskiler bilirler Malazgirt Konakkuran'ı, zorlukları, bugün o okuldan
sevgili hocamız Murat hoca anlattı çocukların başarılarını... Emrah'ın not defterime
yazdığını hiç unutmam, dişimi sıkacağım, elimden gelenin en iyisini yapacağım,
Emrah'ın öğretmen olduğunu duymak ne kadar güzel bir duygu...

Çocuklar biliyor İLKİYAR hepsini çok seviyor, onların iyi dürüst insanlar
olarak güzel noktalara geleceklere inanıyor...

Başarıların muhasebesi yerine daha fazla çocuğa ulaşmamız gerek,
2 gün sonra ODTÜ kampüsünde 85 çiçek açacak, ülkemizin her bir köşesinden
o kadar güzeller ve içlerinde gelecekte acaba bu çocuk ne olacak diye
merakınızdan daha fazla yaşamak isteyeceğiniz çocuklar...

Bu çocuklar güzellikleriyle hayat veriyor...

Saygılarımızla,

İLKİYAR

--

Orda bir YIBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

SİZ NASIL İNSANLARSINIZ?

Ödemiş, ocak projesinin başlangıç şehri bizi isi pasıyla karşıladı. Özellikle akşam saatlerinde bacalardan çıkan duman nefes almamızı epey zorlaştırsa da Ege de farklı bir hava var bu dumanların sıcaklığıyla alakası olmayan. Bu sıcaklık insanların güler yüzünden ve belki de çocukların kulağıımıza çarpan tatlı şivesinden kaynaklanıyor. Ocak projesi ilk uzun projemdi. 6 gün aslında hayatımızda çok da uzun bir süreymiş gibi durmaz hiçbir zaman ama projelerde zaman kavramını yitiriyor insan. Geçen zaman sadece 6 gün değil aylarmış gibi geldi bana ve geri dönüşümde yaşadığım onca güzel paylaşım kalmıştı benimle.

Bu güne kadar biz ne yapıyoruz neyi değiştiriyoruz diye pek sorgulamamıştım. Yaptığımız işten pek bir kuşku yoktu. Biz gidecektik ve bir gün içinde ne yapabiliyorsak yapacaktık ve çocukların hayatlarının değişmesini umacaktık. Çocukların el yordamıyla ilerlemeye çalıştığı gelecek denen o yolda onlara elimizden geldiğince bir fener tutup onların bu ışıktan faydalanmasını bekleyecektik. Öyle de oluyor. Çocuklardan gelen umut verici mektuplar geri dönüş yolunda aldığımız o nefeslerini patlatırcasına verdikleri sözler, bunların

hepsi içten samimi ve bir şeylerin değişeceğini vadeden olaylar. Ama değiştiremediğimiz ve belki de hiç değişmeyecek olan o kadar çok şey var ki, insan ister istemez bunları düşünmeden edemiyor.

Bu projede Fatma diye bir kızla tanıştım. Fatma anaokulu öğretmeni olmak istediğini söylüyor. Çocukları seviyor ve hayatta ne yapmak istediğini bilmesi çok güzel. Buraya kadar bir sorun yok. Asıl sorunlar zaten konuştuğça ortaya çıkıyor. Çocuklara ne olmak istediklerini sorduğumuzda Fatma da anaokulu öğretmeni olacağını söylüyor, ama SBS'lere girmemiş ve ailesi de girmesini istemiyormuş. Fatma sadece küçük bir örnek, bir şeyi yapmayı çok istedikleri halde önlerine set çekilip duran nice çocuktan biri. Derslerine asılmayı daha çok gayret etmeyi çocuklara anlatabiliriz, kendilerine güven duymalarını sağlayabiliriz, onlar da ekonomik zorluklara ve bir çok olumsuzluğa rağmen başarılı olmak uğruna savaşırlar. Ama okumaları kesin olarak engellenen, bir şeyleri yapmak uğruna anne babalarıyla savaş içine girmek zorunda olanlar için gerçekten elimiz kolumuz bağlı kalıyor. Durum böyleyken ne yapılabilir. "Hadi gayret et, çivi çözü" bu çocuk için bu sözler artık ne ifade edebilir. Benim açımdan böyle durumlarda çocukları yüreklendirmek pek kolay olmuyor. İsyan etmek istiyorum. Onlara karşı dürüst olamadığımı hissediyorum. Keşke biri de beni inandırsa böyle durumlarda gerçekten istemenin bir şeyleri

değiştireceğine. Nice Fatmalar var bizim hiç bilmediğimiz, nice küçük çocuk hayatlarını istedikleri gibi yaşayamayacak olan, hatta bu durumu kabullenmiş başka türlü bir yaşamın düşüncesini bile aklında kurmayan. Bunları düşündükçe biz ne kadar bir şeyleri değiştireceğimize inanıp bir yola çıkmış olsak ve bunu kısmen başarsak bile başaramayacağımız şeyler geliyor aklıma. Bireysel olarak kaybedilmiş savaşlar geliyor.

Çocukların aşmaları gereken engeller bitip tükenmiyor. Bir yandan ana baba engelleriyle boğuşan çocukları diğer taraftan medya engelliyor. Gece 12- 1' lere kadar "smack down" diye dövüş programları izleyen 4. sınıf öğrencilerinin şiddete eğilim göstermesi bir yana daha büyük sınıflardaki öğrenciler de hayatlarına televizyon dizileri vasıtasıyla yön veriyor. İstisnasız her sınıfın 3'te 2'si polis ya da doktor olmak istiyor. Arka sokaklar ve doktorlar bu çocukların en büyük rehberi. Bu çocuklar kaybolup gitmeden bilinçli bir şekilde yönlendirilmeleri gerekiyor.

Çocukların yatılı olması onlara çok daha büyük bir özenin gösterilmesi gerektiği gerçeğini de beraberinde getiriyor. Yatılı olmak onlara bir sürü imkan sunuyor, ancak yatılı bir çocuğu anlayıp ona göre davranmazsak çok büyük sorunlarla karşı karşıya kalabilir. Evet yatılı çocuklar ders çalışma için iyi bir

ortam ve etüt saatleri gibi pek çok imkâna kavuşabiliyor, ancak Hüseyin Hocamızın da sunumlarında söylediği gibi yatılı okullarda bir hayat yaşanıyor ve hayata dair ne kadar sorun varsa çocuklar burada onlarla karşılaşiyor. Proje sırasında belki de önem vermeden geçeceğimiz bir olay beni bu konu hakkında düşündürdü. En basitinden banyo yapmak bile bazen yatılı bir okulda bir sorun haline gelebiliyor. Proje sırasında bir okulda banyo yaptık. 3 adet banyonun sırasını beklemek ve sıcak su tükenmeden banyo yapabilmek epey bir kaygı konusu oldu o gece bizler için. Acaba 12 -13 yaşındaki bir çocuk için bu sıralarda beklemek her şeyde belli bir kurala göre yaşamak ne kadar zordur? Diğer yandan çocukların burada en çok eksikliklerini çektikleri şey ilgi ve şefkat oluyor. Öyle bir söyleyişi vardı ki, "Siz nasıl insanlarsınız geldiniz kendinizi sevdirdiniz ve sonra da gidiyorsunuz" diyen küçücük bir kız onlara bir gün şefkat gösterip ertesi gün de geride bırakıp rahat yaşamıma döndüğüm için kendimi suçlu hissettirdi bana. Onların ne kadar çok şeyden mahrum olduklarını düşünüyorum da kendi nazlanmalarım şimarmalarım geliyor anne ve babama, oysa onlar her şeyde bir başınalar. Bu yüzden gözleri hep derin bakıyor ve küçücük yaşta koca adam olgunluğuna erişiyorlar ve birisi onlara biraz ilgi gösterdiğinde son damlasına kadar bu ilgiyi değerlendirmeye çalışıyorlar. Bunun içindir ki isimlerini unutmamalıym diye defalarca tekrarlıyorlar ve mektup yazarlarsa hatırlayıp hatırlamayacağımızı soruyorlar. Tüm bunlar göz önüne alınarak bu çocuklara karşı çok daha özenli ve çok daha anlayışlı

olunması gerekiyor.

Öğretmen olacağım ve ben öğretmenliğin ne demek olduğunu yavaş yavaş bu projelerde görüyorum ve anlıyorum. Okulda gördüğümüz teknik dersler bir konuyu nasıl anlatırız gibi akademik bilgiler bize hiçbir zaman gerçek hayattaki öğretmenliğin ne demek olduğunu veremiyor. Annesi babası boşanmış, ya da maddi sorunlarla yüz yüze kalan çocuklar için ders ikinci planda yer alıyor. Öğretmen olmak demek onları daha iyi anlamak ve en önce onların kişiliklerinde açılan yaraları onarmaya çalışmaktır. Sabahki etkinliğimde sürekli dersi anlatmama engel olan ve ters yanıtlar veren Fatih'le dersten sonra konuştuğumda sorunların temelinde yatanların her zaman ilk aşamada görebildiğimiz şeyler olmadığını kavradım. Kardeşlerinin bir tanesi Fransa'da evlatlıkmiş ve kim bilir başka neler olup bitiyor onun iç dünyasında. Bizim bu yaşlarda kaldıramayacağımız ağır yükleri küçük omuzlarına yüklenmiş o kadar çocuk var ki. Birilerinin onları anlaması gerekiyor, onlar için savaşması gerekiyor, ama hepsi bu kadar şanslı olmuyor. 4 yılda 4 hoca değiştirmiş olan küçük bir 4. sınıf öğrencisi bu son hocası için "abla bu da değişirse buralarda durmayacağım ben de gideceğim" demişti. Bunu söyleyişinde de o kadar tatlıydı ki... Ama düşününce ne kadar ciddi bir şeyle karşılaştığını fark ediyorsun. Niye bu çocuklar 4 yılda 4 öğretmen değiştirsin. Öğretmenler neden kendilerine en çok ihtiyaç duyulan yerlerde çalışmıyorlar. Bu projede ilk

defa bir öğretmen sunumuna katıldım ve gerçekten çok etkilendim. Öğretmenlerin elleri altındaki çocukların birer dahi olabileceği ve yeterince özen gösterilirse bu öğrencilerle harika şeyler başaranlabileceğinin hatırlatılması gerekiyor.

Bir otobüs dolusu insan, ortak bir amaç uğruna bir araya gelip yollara düşüyoruz. Bu projelerden bir şeyler kazanan sadece çocuklar olmuyor, nice kazanımlar oluyor bizim açımızdan da; hayatı daha iyi anlamamıza daha olgun insanlar olmamıza doğru pencereler sunuyor bize İLK YAR. Bizi çocuklarla buluşturuyor ve bu hayatta kendimizi yararlı hissedebileceğimiz ve gerçekten bize ihtiyaçları olduğunu bildiğimiz küçük insanlarla tanıştırıyor. Proje boyunca küçük tatlı olaylar bazen bizi gülümsetiyor. (Akşam deneylerinde sisi fazla kaçırmamız nedeniyle yangın alarmının devreye girmesi ya da 4. sınıflardaki edebiyat etkinliğinde İngilizce öğretmenliği okuduğumu söylediğimde şaşırıp gözlerini kocaman açarak çocuklardan birinin abla bunu ek iş olarak mı yapıyorsun demesi gibi). Ya da bazen yapamadıklarımıza üzülüyoruz. Her ne olursa olsun hayatın her zaman adil olmadığını ve biz bir köşede oturup seyrettikçe daha da iyiye gitmeyeceğini anlıyor ve gelecek güzel günlerin bu gibi çabalarla mümkün olacağına inanıyorum.

Nuriye Karakaya
İngilizce öğretmenliği 3.sınıf
Çocuklarımız ellerinden tutmamız gereken ilk yarlarımız...
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr